

1. nat

*Oh, East is East and West is West, and never the twain shall meet,
Till Earth and Sky stand presently at God's great Judgment Seat;
But there is neither East nor West, Border, nor Breed, nor Birth,
When two strong men stand face to face, though they come from the ends of the earth!*
- Rudyard Kipling, *The Ballad of East and West*

Iris Frantzens øjne stirrer på mig, da jeg træder ind i lejligheden.

Der er blod omkring hendes åbne mund, der er blod i hendes hår, og det farver det så mørkt, at det ikke er til at se, hun i virkeligheden var blond. Der er blod i hendes øjne. Det hvide omkring pupillerne har en lyserød kulør, og hendes grågrønne øjne ser sorte ud i den dunkle belysning. Men det er nu ikke derfor, jeg måber.

"Hvor er resten af hende henne?" spørger jeg den uniformerede betjent ved døren.

"Inde ved siden af," siger han og peger mod soveværelset. Han gør tydeligvis sit bedste for at undgå at kigge på det afskårne hoved på sofabordet.

Jeg skal lige til at gå, da noget fanger min opmærksomhed.

"Hvad i alverden er det, hun har i munden?" siger jeg.

"Hvidløg," lyder en velkendt stemme bag mig.

Jeg vender mig om. Min kollega Meyer står i døren til soveværelset og betragter scenen med et trist blik. Han er typen, der altid virker til at have sovet for lidt, men i aften ser han endnu mere træt ud end normalt. Han er også en mand, som engang har vejet 30-40 kilo mere, end han gør nu, men bevæger sig som om, han stadig slæber rundt på den ekstra vægt.

"Hvidløg?"

"Det bliver bedre endnu, knægt," siger han og vifter mig med ind i soveværelset.

Jeg prøver at lade være, men kaster alligevel endnu et blik på Iris Frantzens hoved. Nærmest som om jeg er nødt til at have det på nethinden for at kunne forbinde det med det syn, der venter mig. Nitten år. Hun blev kun nitten år.

"Det var lige før, jeg ikke kunne genkende hende," siger jeg.

Meyer grynter. Iris Frantzen var et af de ansigter, vi så på gaden i en alt for tidlig alder og på

tidspunkter, hvor de burde have ligget hjemme i deres senge. Problemet var bare, at "hjem" i Iris' tilfælde var et så dysfunktionelt mareridt af vold, svigt og misbrug, at et liv på gaden tilsyneladende var at foretrække. Det var hun desværre ikke ene om at synes, for hun gik ofte sammen med andre piger, der så lige så forsømte og fortabte ud. Pigerne havde det med at flyde ud i en anonym masse, men der var alligevel et eller andet over Iris Frantzen, som fik hende til at skille sig ud, så man huskede hende til næste gang. Mange gode kræfter prøvede i årenes løb at hjælpe, men alle tiltag virkede til at prelle af på hende, og netop som man troede, hun var kommet væk, dukkede hun pludselig op igen i endnu en døgnrapport. Så på den led er det forudsigeligt, at Iris' liv fik en så tidlig afslutning, men måden det er sket på, er det til gengæld ikke.

Resten af Iris Frantzen befinder sig på sengen. Liget ligger på ryggen med krydsede ben og armene ud til siderne, nærmest som et kors, men det er nu ikke så meget det, jeg hæfter mig ved. Det er i stedet stagen, der stikker op fra hendes bryst, jeg stirrer på.

"Nå, doc, kan vi få et kvalificeret bud på dødsårsagen? To ud af tre rigtige er acceptabelt," siger Meyer til retsmedicineren, der sidder på hug ved sengen.

"Tre?" siger jeg.

"Jeps," siger Meyer. "Hun fik ikke kun stukket en stage i sit yndige bryst og skåret sit kønne hoved af. Fortæl ham det, doc."

Retsmedicineren rømmer sig. "Alt tyder på, hun fik skåret sine pulsårer over først. Hun blev mere eller mindre tømt for blod, inden hun blev udsat for resten."

Jeg kigger spørgende på Meyer.

"Badeværelset," siger han blot og nikker i retning af døråbningen i den anden ende af soveværelset.

Under normale omstændigheder havde det lignet ethvert andet badeværelse med en håndvask, et lille skab, et toilet, en holder til håndklæderne, et badekar og hvide kakler på væggene. Men lige nu er håndvasken fyldt med blod, skabet er indsmurt, vandet i toiletkummen er rødt, håndklæderne ligger gennemvædede på gulvet, badekarret sejler, og kaklerne er ikke længere hvide. Selv loftet er stænket til.

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige," erkender jeg og ser på de andre.

Meyer ryster på hovedet. "Sikke et spild," siger han, og noget i hans tonefald får mig til at studse. Han kan have en morbide humor, men i aften virker han påfaldende munter, som om han tvinger sig selv til at gøre situationen lettere at håndtere.

Jeg tager en dyb indånding. Selv efter så mange år i jobbet er der stadig scener, man aldrig

vænnere sig til at se.

"Ved vi, hvem lejligheden tilhører?" siger jeg i et forsøg på at komme tilbage på sporet.

Meyer konsulterer sin blok. "Det er ved at blive undersøgt, men det var åbenbart Iris Frantzen, som lejede den."

Jeg rynker brynene. "Iris? Hvor længe havde hun boet i den?"

"To-tre måneder, ifølge de andre beboere i opgangen, som ellers ikke havde det store at berette om deres nu afdøde nabo. Hun holdt sig for sig selv og gik kun ud om aftenen."

"Nogen mistænkte?" siger jeg.

Meyer smiler for første gang i aften. "Den del er faktisk vores mindste hovedpine, knægt."

Iris Frantzens lig blev fundet klokken 21.39 af en patrulje, som var blevet tilkaldt af en nabo, der klagede over støjen fra lejligheden. Det første, de så efter at have åbnet den i øvrigt ulåste dør, var det afskårne hoved på sofabordet. Dernæst så de en mand - senere identificeret som Johan Stein, 47 år - som lå og sov på sofaen, indsmurt i blod.

Trods blodet virkede det ikke som om, han havde haft de store problemer med at overmande hende. Der var ingen væltede eller beskadigede møbler i lejligheden eller andre tegn på kamp, og da Stein blev visiteret, fandt man en klud i hans lomme med rester af kloroform. Efter Iris havde mistet bevidstheden, var hun blevet slæbt ud i badeværelset og lagt ned i badekarret, hvor hun havde fået skåret pulsårerne i begge håndled over med en lommekniv. Som afslutning havde Stein hentet en 30 centimeter lang stage af rustfrit, blankpoleret stål fra sin attachemappe, placeret spidsen over hendes venstre bryst og med en hammer banket stagen gennem hendes hjerte. Slaget var så hårdt, at stagen var gået direkte gennem hendes krop og lavede et mærke i emaljen i badekarrets bund.

Efterfølgende hev han liget op fra badekarret og ned på badeværelsesgulvet. Til at skære hovedet af benyttede han en lille håndsav, som åbenbart havde voldt ham problemer. I hvert fald bar ligdelene tydeligt præg af, at klingens smuttede flere gange undervejs. Den hovedløse krop blev trukket ind i soveværelset med fødderne først og lagt op på sengen, hvorefter han havde arrangeret hende i den stilling, hun blev fundet. Som kronen på værket havde Stein båret hovedet ind i stuen og anbragt det på sofabordet som en anden pyntegenstand.

Således tilfreds havde han sat sig i sofaen for at beundre sit værk, men kraftanstrengelsen havde åbenbart tappet ham så meget for kræfter, at han lagde sig for at hvile et kort øjeblik. Han vågnede først, da han blev vækket af betjentene.

Hvis ikke omstændighederne havde været så grusomme, er det lige før, det havde været komisk.

Han er på alle måder en lille mand, så anonym af udseende, at du kan passere ham på vej til arbejde hver eneste dag og alligevel være ude af stand til at beskrive ham - lige indtil du kigger ham i øjnene, og så prøver du at glemme ham af en helt anden grund.

Stein er den mest oplagte gerningsmand, jeg nogensinde har mødt. Han vil ikke engang have en advokat ved sin side under afhøringen og erklærer sig villig til at aflægge fuld tilståelse - bare ikke over for os.

"I er alle sammen en del af det. Jeg ved, hvad I er. I er ligesom hende," siger han og peger anklagende på os.

"Og hvad er vi så, Stein?" siger jeg.

"I er alle udøde blodsugere. Du er det. Han er det," siger han og kigger på Meyer. "Hun var det. Derfor dræbte jeg hende. Og det er alt, hvad jeg har at sige til jer. Resten taler jeg med jeres menneske-kolleger om. Jeg er et menneske, og jeg forlanger at blive afhørt af mennesker."

Meyer er den første, som genvinder fatningen.

"Lad mig lige være sikker på, vi forstår hinanden," siger han. "Du tilstår altså mordet på Iris Frantzen."

"Jeg siger ikke mere. Jeg har ret..."

Meyer er over ham med det samme. "Du har nøjagtig de samme rettigheder som alle andre, Stein, og de indebærer ikke, at du kan bestille bestemte folk til at afhøre dig. Vi er politiet, ikke et pizzeria," snerrer han og giver mig dermed stikordet til at gå videre.

"Der er en ting, jeg ikke forstår, Stein," siger jeg. "Hvad får dig til at tro, hun var en ... øh ... 'udød blodsuger'?"

"Det ved du bedst..." begynder Stein, men bliver afbrudt af Meyer, der banker sin håndflade så hårdt ned i bordet, at vandet i glasset foran ham skvulper over. Stein krymper sig i stolen og retter nervøst på sine briller. Der sidder stadig blodstænk på glassene.

Jeg forsøger igen. "Stein, prøv nu at få os til at forstå, hvorfor du gjorde det."

"Jeg... øh," siger han og slikker sig om munden, "jeg så hende gøre det."

"Gøre hvad?"

"Jeg så hende sælge sig selv til andre."

"Det lyder ikke specielt umenneskeligt, Stein," siger Meyer.

"Nej, nej, nej," siger Stein. "Det var ikke på den måde. Jeg mener ... jo, hun gjorde det også på den måde, men jeg ved, hun lod andre suge blod af sig."

"Én gang til?" siger jeg.

Stein begynder at live op igen. Han retter sig op i stolen, og inde bag de tykke brilleglas kommer der en glød i øjnene af den slags, som sjældent bringer godt nyt med sig.

"Jeg så hende give sit blod væk til andre som hende, og jeg så hende tage blod fra uskyldige sjæle," siger han.

"Og derfor skulle hun dø?" siger jeg og modtager et advarede blik fra Meyer.

"Hun var Belzebubs brud. Hendes død var ikke kun en befrielse for hendes egen forpinte sjæl, men for alle de mennesker, hvis tilværelse hun forpestede med sin eksistens. Så ja, jeg dræbte hende, og jeg ville have dræbt endnu flere, hvis ikke jeg var blevet stoppet," hvisler Stein.

"Jeg tror roligt, vi kan betragte sagen som opklaret, knægt," siger Meyer og vinker mig med udenfor.

"I guder, jeg kunne slå ihjel for en smøg lige nu," siger Meyer, da vi står i gangen ude foran forhørslokalet. Engang var han en to-pakker-om-dagen-mand, men selv om trangen er væk, betyder det ikke, lysten også er det.

"Hvad skulle det gøre godt for?" Jeg tager mig selv i at skæve længselsfuldt over mod kaffeautomaten, der står uvirksom hen, fordi ingen har fyldt noget så basalt som kaffe i den.

"Ja, ja, jeg ved det." Meyer gnider sig i tindingerne. "Men hvorfor helvede satte du ham i gang med alt det ævl?"

"Vi skal jo bruge et motiv," siger jeg.

"Ja, god morgen." Meyer vender øjnene opad. "Hvis han kommer med den forklaring i retten, så stempler de ham som sindssyg på stedet og sender ham direkte på anstalten."

"Det vil de nok gøre under alle omstændigheder. De behøver blot at kigge på billederne fra gerningsstedet," påpeger jeg.

Meyer fnyser. "Nå, men det forklarer da i det mindste, hvorfor han slagtede hende på den måde."

Vores telefoner vibrerer. Det er en besked fra retsmedicineren, som er klar med sin foreløbige rapport.

"Jeg skal nok tage den," siger Meyer. "Når jeg er tilbage, giver vi Stein en ny omgang i vridemaskinen. Brug tiden på at overveje om der er noget, vi mangler at få svar på."

Inden vi går ind til Stein igen, gennemgår jeg hans personlige oplysninger endnu en gang.

Det er deprimerende læsning. Nærmest en trin-for-trin manual til hvordan man opfostrer sit barn til at blive en morderisk galning: Ukendt far. Mor finder Gud kort efter fødslen - eller rettere en kristen sekt, der lærer sønnike, at Helvede er her på jord, og vejen til frelse går gennem ydmygelse og smerte. Ensom barndom uden videre kontakt til andre børn, eller normaltænkende voksne for den sags skyld. Mor får konstateret kræft, da han er ni. Det tager hende halvandet år at dø. Frabeder sig kemoterapi og smertelindrende medicin, fordi "det er Herrens vilje," og hun ikke ønsker at forurene sin krop. Stein sidder konstant ved hendes side de sidste to døgn af hendes liv - samt de efterfølgende tre, inden en bekymret nabo finder dem.

Efter moderens ønske placeres han på en katolsk kostskole, der ledes af en mandlig præst. De næste fem-seks år forløber uden de store begivenheder - tilsyneladende, for pludselig en dag træder en tidligere elev frem og anklager præsten for at have misbrugt ham og flere andre drenge seksuelt, blandt dem Stein. Adskillige unge mænd bekræfter historierne, og præsten anholdes. Kun Stein nægter, at der nogensinde skulle være foregået noget. Tværtimod priser han Faderen - som han kalder ham - i høje toner under afhøringerne. Betjentene noterer, at han reagerer aggressivt, jo mere de presser ham med deres spørgsmål. Dagen før retssagen opsøger Stein den tidligere elev, der satte det hele i gang. Han bedøver manden og skærer derefter halsen over på ham. Da politiet ankommer, er han i færd med at korsfæste liget til en garagedør.

Stein idømmes psykiatrisk behandling på ubestemt tid og anbringes på en lukket institution. Her opholder han sig de næste 29 år og ville også have været dér den dag i dag, hvis ikke han var blevet erklæret egnet til udgang for to måneder siden.

To måneder. Han holdt sig i skindet i to måneder, og så myrdede han Iris Frantzen.

"Jeg går ud fra, du kan læse," siger Meyer og smider en udskrift foran Stein.

Han ser mistroisk på papiret. "Hvad er det?"

"Den foreløbige rapport fra retsmedicineren. Du vil sikkert finde den interessant."

Stein ser forbløffet ud. "Må I vise mig den? Kan det ikke skade efterforskningen?"

Meyer trækker på skulderen. "Hvad er der at skade? Du har så godt som tilstået og har efterladt et hav af spor på gerningsstedet, som beviser din skyld. Læs den."

Jeg følger Stein, mens han lader øjnene glide ned over papiret, og venter på, han skal nå frem til et bestemt afsnit. Reaktionen udebliver da heller ikke. Han går i stå, blinker, læser det igen og igen og igen.

"Noget i vejen?" siger Meyer.

Steins ansigt ser ud som om, det er ham, som er blevet tappet for blod og ikke Iris Frantzen.

"Det kan ikke passe," hvisker han.

"Hvad er det, der ikke passer?" siger jeg.

Han ser op. Alt dirrer i hans ansigt. "I ... I lyver. Løgne ... løgnere... I er fulde af løgn." Han krøller papiret sammen. "Det er falskfalskfalsk. For... forfalsket."

Jeg glatter arket ud og holder det op foran mig. "Iris Frantzen, 19 år ... Dødsårsag: massivt blodtab ... pulsårer i begge håndled skåret over ... voldsomme skader tilføjet post mortem ... hmmm, intet om hun ikke skulle være et menneske."

Meyer ser påtaget chokeret ud. "Hvad siger du? Prøver du at bilde mig ind, at Van Helsing her har slået den forkerte ihjel?"

"Noget tyder på det," siger jeg og vender mig mod Stein. "Jeg beklager, men din karriere som vampyrjæger lader til at være kommet skævt i gang. Iris Frantzen var bare en uskyldig pige."

Stein ligner en mand, som er ved at kollapse. Læberne bæver, øjnene er blanke, han blinker uafbrudt og knytter hænderne så stramt, at knoerne er hvide. Han trækker vejret i stød, og hvis jeg havde haft mere sympati for ham, ville jeg være alvorligt bekymret for, om han ville være ved at hyperventilere.

"Du er velkommen til at gennemgå rapporten igen i morgen med vores kolleger på Dagholdet, men jeg er bange for, resultatet vil være det samme," siger jeg.

"TI STILLE!" Stein hamrer næverne i bordet, men det er som om, vredesudbruddet suger den sidste kraft ud af ham. Han falder fuldstændig sammen i stolen og tager sig til hovedet.

"Nejnejne," mumler han. "Det passer ikke. Det passer ikke. Han sagde, hun var ... han svor ..."

Meyer reagerer før jeg. "Hvem taler du om, Stein?"

"Han kan umuligt have taget fejl ... det er ikke sandt."

Meyer knipser foran Steins ansigt. "Hey! Stein, jeg spurgte dig om noget. Hvem var det, som fortalte dig om Iris Frantzen?"

Stein blinker. "Fader Paulus."

Meyer og jeg udveksler blikke.

"Fader Paulus? Fra Herrens Lys? *Den* Fader Paulus? Stein? Hører du?" siger Meyer.

Men Stein er tabt for omverdenen. Han stirrer blot tomt foran sig og rokker frem og tilbage i stolen, mens han mumler noget, der lyder som bønner.

"Pis," siger Meyer, da vi igen sidder ved vores skriveborde. Stein er blevet placeret i en celle efter at have skrevet under på sin tilståelse, men med Fader Paulus og Herrens Lys inde i billedet lader en i forvejen grydeklar sag til at være endnu hurtigere afsluttet, hvilket selvfølgelig får alle alarmklokker til at ringe. Under alle omstændigheder er det ude af vores hænder. Vi kommer aldrig i nærheden af de religiøse typer. Den slags opgaver hører hjemme hos vores kolleger på Dagholdet.

"Måske er det meget godt, det bliver sådan," siger jeg. "En sag mindre at bekymre sig om, og vi har nok at lave i forvejen."

Meyers korslagte arme og tvære mine mere end antyder, han ikke er enig.

"Vi ved udmærket begge godt, hvordan det her ender. Stage-Stein får endnu en behandlingsdom med kost og logi på statens regning i resten af sine dage, mens Fader Paulus erklærer sig chokeret over, at et af hans lam er kommet på afveje, hvis han da overhovedet vil vedkende sig en forbindelse til den galning."

"Det kan jo være, Dagholdet finder ud af noget mere," siger jeg.

"Lad være med at spille naiv, knægt. Hvad er sandsynligheden for, at vores kære dagkollegaer gider bore mere i en sag, som på alle måder er opklaret og lukket? Og ingen på Dagholdet skal nyde noget af at lægge sig ud med den flok fanatikere."

"Hallelujah," siger jeg.

"Praise the Lord," siger Meyer og strækker sig. "Det har været en lang nat. Tag bare hjem. Jeg skal nok lave rapporten færdig."

"Sikker?"

Han vinker afværgende. "Ja, ja, du kan altid gøre gengæld en anden nat, knægt."

Solen er stadig en time fra at stå op, da jeg kommer hjem. Jeg går på rov i køleskabet efter morgenmad, men det er næsten lige så tomt som min lejlighed. Der er kun en halvfylt flaske tilbage, så jeg laver en mental note om, at jeg skal huske at handle ind på vej til arbejde.

Jeg fører flasken op til læberne og lader den mørkerøde, tyktflydende væske glide ned i min hals. Virkningen indtræder øjeblikkeligt. Jeg føler mig på én gang vakt til live og fyldt med energi, men samtidig har jeg det som om, jeg har brug for at hvile oven på en stor frokost. Så da jeg vælter omkuld på sengen, er jeg allerede godt døsig. Foruroligende nok er det sidste, jeg ser, inden søvnen overmander mig, Iris Frantzens blodige øjne og Steins messende mund.

Stein er nok en sindssyg morder, men han havde ret i én ting i alt det, han sagde: Han var ikke i selskab med mennesker i nat. Ikke ét eneste.

2. nat

Kapitel 1

"Året var 1962, og den kolde krig var på sit højeste, da en ny situation opstod, som fik stormagterne til at lægge fjendtlighederne på hylden. Overalt på kloden begyndte der at dukke patienter op med de samme mystiske symptomer. De havde en lav tolerance over for sollys og var ude af stand til at indtage føde og væske på normal vis. Det eneste, som holdt dem i live, var konstante blodtransfusioner. Da en patient i desperation overfaldt en sygeplejerske og drak hendes blod, var tabloidpressen ikke sen til at udråbe ham og alle andre ramte til 'vampyrer'. Det blev kun forstærket, da forskerne opdagede, at patienterne ikke virkede til at blive ældre. Patienterne selv protesterede imod at blive betegnet som 'vampyrer' og insisterede på, at de stadig var mennesker. Resten af verden var dog af en anden holdning."

- fra Nat vs. Dag: Kampen om blodet

Det er fortsat lyst udenfor, da jeg vågner ud på eftermiddagen. Ikke at jeg kan se det, for de elektriske rullegardiner for mine vinduer er stadig nede, og de er indstillet til først at rulle op, når al dagslys er forsvundet.

Modsat hvad mange tror, bryder vi ikke i brand og forvandles til aske, hvis vi bliver ramt af en solstråle, men vores hud er ekstremt overfølsom over for solens uv-stråler. Tænk på den værste solskoldning, du nogensinde har haft og gang den med ti. Så ved du, hvordan sollys føles mod min hud, og hvorfor jeg holder mig indendøre, indtil solen er gået ned. Og nej, en overskyet dag gør ingen forskel. Et kvarter i dagslys føles stærkt ubehageligt, uanset om solen skinner eller ej.

Der findes lejligheder til os, som slet ikke har vinduer, men jeg foretrækker trods alt at have en udsigt, når jeg er oppe. Lige nu skriger min krop efter mere hvile, og jeg vender og drejer mig i yderligere tre kvarter, inden jeg til sidst opgiver og står ud af min seng.

Jeg har hørt om folk, som sover i kister - ikke rigtige kister, de er trods alt for ukomfortable og generelt ikke designet til ophold i bevidst tilstand - men modificerede udgaver med madras, dyne og pude og plads til at vende sig. Jeg har dog svært ved at se formålet, når man med et par tykke rullegardiner kan klare sig med en blød og behagelig seng, og så sælges kisterne i øvrigt til priser langt over mit lønniveau.

Efter jeg har været i bad, har jeg det med at stå foran håndvasken og studere mit spejlbillede

i et halvt minuts tid. Hvorfor? Fordi jeg kan, og fordi det beviser, at der er forskel på myter og virkeligheden. Jeg har hverken hugtænder eller røde øjne, bare et ganske almindeligt ansigt, hvor det eneste afslørende er min hudfarve, der måske er lidt for vinterbleg i forhold til, at det er sidst på foråret.

Der er stadig et par timer til, jeg skal møde på stationen, så jeg rydder lidt op, ser tv, sætter en vask over og får støvsuget for første gang i tre uger. Selv en næsten udødelig slipper ikke for hverdagens pligter.

Fjernsynet byder på den sædvanlige blanding af talkshows, genudsendte tv-serier, reality shows og madprogrammer, men de er næsten at foretrække frem for nyhederne, hvor dagens hovedhistorier er gadekampe i forbindelse med topmødet i Paris, en massakre i Utah og endnu et sammenbrud i fredsforhandlingerne mellem Rumænien og separatistbevægelserne i Transsylvanien og Valakiet. Velkommen til Verden anno 2035.

Jeg tænder min computer for at gå på nettet. Ekspertene påstår, at vi kun er et par år fra at have internet uden at bruge et kabel, og at vi en dag også vil kunne surfe med vores telefoner, selv om det lyder som ren science fiction i mine ører. Da jeg var politielever, var der stadig betjente, som skrev deres rapporter på skrivemaskiner. Ingen af nyhedssiderne omtaler mordet på Iris Frantzen. Det undrer mig. Jeg ved fra Meyer, at flere af mine kolleger fodrer pressen med oplysninger, og til tider føles det som om, forbrydelserne bliver omtalt i medierne, endnu inden de er begået. Men i dette tilfælde absolut ingenting, selv om drabssager, der involverer både mennesker og os andre er garanti for "BREAKING NEWS"-skilte.

Selv efter så mange år er der stadig mennesker, der undrer sig over, at vi ikke vil kaldes for vampyrer. Vores modstand skyldes, at ordet "vampyr" giver et forkert billede af, hvem og hvad vi er. Det skyldes ikke mindst den negative påvirkning fra især film, litteratur og anden populærfiktion. Enten tror folk, jeg er et blodsugende, udødeligt monster, der kun er ude på at flå struben over på dem, eller også ser de mig som en nobel, ædel skabning, som væmmes ved sin egen eksistens og kun venter på den rette livsledsager, så jeg kan føle mig som et menneske igen.

Begge dele er lige misvisende. Jeg adskiller mig kun fra resten af menneskeheden ved min afhængighed af blod, min forlængede levetid og min overfølsomhed over for sollys.

Hvis jeg selv skal vælge, foretrækker jeg at blive kaldt en nattevandrer eller en "natter," som er den betegnelse, der er mest udbredt i dag. Det er ikke perfekt, men det er stadig bedre end alternativerne.

Vi lever i en verden delt i to. Os og dem. Det har end ikke utallige gode hensigter og aftaler kunnet ændre på. Hvis jeg skal tage de positive briller på, bør jeg glæde mig over at bo i et land og

leve i en tidsalder, hvor fredelig sameksistens fortsat er en mulighed, selv om der er kræfter på begge sider, som konstant forsøger at skabe uro.

Ingen kender det præcise tal, men det anslås, at en femtedel af verdens befolkning befinder sig i en tilstand, hvor de har brug for at indtage blod fra andre for at overleve. Det skabte selvsagt en vis panik i den første tid. Jeg er selv for ung til at have oplevet det, men jeg har hørt fortællinger fra de ældre, og historiebøgerne er fyldt med ulykkelige beretninger om vilkårlige henrettelser, dødslejre og klapjagt på uskyldige. Der blev også gjort forsøg at finde på konstruktive løsninger, men menneskeheden har det med at lade frygten dominere, så duene havde svært ved at komme til orde over for høgene.

Det var først med opfindelsen af ArtSangre, at det lykkedes dem at få ørenlyd. ArtSangre - i daglig tale AS - er et kunstigt blodprodukt, der gør, at vi ikke behøver drikke menneskeblod. AS er midlet, der skaber balance i samfundet. Vi er sikret en konstant forsyning af den livgivende væske, vores kroppe hungrer efter, mens menneskeheden slipper for at føle sig som jaget vildt. Aftalen er enkel nok: Alle nattere får tildelt 15 liter AS om måneden af staten, hvilket er nok til at dække vores mest basale behov. Derudover har vi mulighed for at købe mere, dog ikke i ubegrænsede mængder, da AS har en holdbarhed svarende til mælk. Til gengæld må virkningen siges at befinde sig i en helt anden kategori.

Jeg blev født i 1983 og var 38, da jeg blev forvandlet. Det er 14 år siden, så i dag er jeg 52 og ligner én, der er på vej mod de 40. Det er stadig et af videnskabens uløste mysterier, hvorfor det er sådan, men cellerne i min krop ældes langsommere end hos ikke-ramte mennesker. De fleste forskere anslår, at jeg fysisk kun bliver et år ældre i løbet af 20-30 menneskeår. Så jeg er ikke udødelig, men sandet løber igennem mit timeglas en hel del langsommere.

Jeg var allerede ansat i politiet, da jeg blev forvandlet. I gamle dage ville jeg være blevet afskediget med øjeblikkelig virkning og med stor sandsynlighed spærret inde, hvis ikke de mere fanatiske af mine kolleger havde sørget for, at jeg var omkommet "under et flugtforsøg" eller lignende.

I stedet blev jeg overflyttet til Natholdet og forfremmet fra almindelig gadebetjent til kriminalassistent, så noget godt kom der da ud af det. Og sådan er hele samfundet indrettet: en gruppe holder det kørende om dagen, og en anden tager over om natten, og aldrig skal de to mødes - i hvert fald hvis man skal tro den officielle udgave af magthavernes ideelle forestilling om, hvordan verden skal se ud.

Men nu har verden det med at gå sine egne veje, som når en religiøs galning myrder en ung pige og spreder hende ud over en lejlighed, fordi han tror, han er vore dages svar på Van Helsing. Når den slags sker, er det op til folk som Meyer og jeg at stå for oprydningen og genoprette ro og

orden i vores opdeltede verden.

Det er ikke et idéelt system. Men det virker, og det er noget, jeg er villig til at kæmpe for at opretholde.

Et kig i mit køleskab minder mig igen om, at jeg skal nå at handle ind, inden jeg skal på arbejde. Med tanke på det stærkt begrænsede udvalg af fødevarer, jeg har behov for, føles det som spild af plads at have så stort et køleskab, men gamle vaner er svære at udrydde, hvilket forklarer, hvorfor jeg har tallerkener og glas i køkkenskabene og bestik i skufferne.

I starten blev AS solgt i de store supermarkeds kæder, men så langt rakte menneskenes tolerance trods alt ikke, så det blev opgivet igen efter en stribe protester og trusler om boykot. Nu kan det kun købes i enkelte døgnåbne kiosker, der venter med at sætte AS på hylderne til efter solnedgang, samt i de statsejede butikker, som i folkemunde bliver kaldt for Banken. Der findes også barer, caféer og restauranter, der serverer AS, men det er ikke noget, de skilter åbenlyst med, selv om det er almindelig kendt blandt nattere, hvem de er.

Jeg kan stadig blive forbløffet over at høre om mennesker, der i ramme alvor spørger, hvorfor vi ikke bare kan nøjes med at drikke dyreblood, frem for at samfundet skal bruge en formue på at producere AS? Hvis det stod til mig, havde jeg også en anden og mere varieret kost, men vores organisme er indrettet sådan, at vi kun kan indtage menneskeblood eller AS. Hvis jeg prøver at spise eller drikke andet, bliver jeg dårlig og kaster det op igen. Jeg kan ikke engang drikke et glas vand. Alle de nattere, jeg kender, drømmer konstant om dampende, varm kaffe, frisk frugt og sprøde grøntsager, inklusiv hvidløg.

Jeg kunne have valgt at få mit AS leveret til døren, men jeg foretrækker selv at hente det, når jeg alligevel er i Banken for at købe mine ekstra portioner. Det giver mig for en stund følelsen af igen at være en helt almindelig forbruger.

Da jeg ikke evner at forvandle mig til en flagermus eller en tåge, er jeg henvist til at bruge de samme transportmidler som alle andre. Så jeg tager min bil hen til Banken. For visse typer mennesker er et supermarked fyldt med røde beholdere beviset på det ondes eksistens, men langt de fleste accepterer det, fordi de ved, alternativet er endnu værre.

Jeg står lænet over køledisken, da jeg hører en stemme bag mig.

"Undskyld, men kan jeg få dig til at hjælpe mig?"

Jeg vender mig om og ser en ung kvinde. Hun har noget sydeuropæisk over sig med sit lange, sorte hår, og ud fra hendes påklædning gætter jeg på, at hun er en udvekslingsstuderende. For en natter har hun overraskende megen farve i huden, så hun næsten kan gå for at være menneske. Nogle nattere bruger makeup, men hende her har ikke noget på, og alligevel er hun blændende

smuk.

"Ja, hvad kan jeg gøre?" siger jeg, som om jeg arbejder i butikken.

"Det er bare ... der er så meget at vælge mellem, så jeg ved ikke rigtig. Er der noget, du kan anbefale?" siger hun, og nu kan jeg tydeligere høre hendes accent.

Man skulle tro, det var enkelt at købe AS, men, nej, det findes i forskellige prisklasser og smagsvarianter. Det sidste er lettere bizart, da vi ikke er i stand til at smage noget som helst. At drikke AS er som at drikke fortyndet mælk. Jeg har dog mødt nattere, som sværger til AS tilsat chili- eller hvidløgssmag, fordi de påstår, at hjernen bliver snydt til at aktivere vores ellers inaktive smagsløg.

Jeg tager en flaske fra køledisken og rækker den til kvinden. "Bare tag standardudgaven. Du kan alligevel ikke smage forskel, og det er billigere. Du skal kun købe den dyre, hvis du ikke ved, hvad du ellers skal bruge dine penge på."

Hun tager imod flasken. "Tak," siger hun og ser helt lettet ud.

"Stadig nyt for dig?" siger jeg.

"Er det så tydeligt?" Hun rødmer, hvilket vi rent faktisk er i stand til.

"Bare rolig. Jeg fandt det også overvældende i starten."

Hun smiler. I en film ville det være signal til, at jeg kunne begynde at flirte med hende, men en anden "bivirkning" ved vores tilstand er, at vi er sterile og har mistet al lyst til sex. Vores trang efter blod er så altomfattende, at den har overtaget alle andre behov. Til stor skuffelse for alle paranormal romance-fansene venter der en tilværelse i cølibat, og det er ikke det eneste, man kan vinke farvel til. Det er også slut med at ryge og tage stoffer, da de ikke længere har nogen effekt på din krop.

Jeg skal lige til at spørge, hvordan hun har det med sin nye tilstand, da min telefon ringer. Min første indskydelse er at lade den gå over på svareren, men skærmen viser, det er min chef, så jeg må hellere tage den.

"Det er Gabriel," siger jeg.

"Hvor hurtigt kan du være her?" Kommissær Ahmeds tonefald antyder, at jeg i hans ideelle verden allerede befandt mig på politigården.

Jeg tjekker uret. "Giv mig en halv time."

"Du har 20 minutter."

Klokken er kvart i syv. Min vagt begynder først klokken otte, så jeg undrer mig over hastværket. "Hvad er der sket?"

"Alt for meget. Du får forklaringen, når du møder ind. Vi ses," siger Ahmed og lægger på, inden jeg kan nå at spørge mere.

Den unge kvinde kigger på mig. "Arbejdet?"

"Ja, desværre. Jeg ville gerne have talt noget mere, men jeg bliver nødt til at gå."

"Det er helt i orden," siger hun. "Tak for hjælpen."

Jeg bliver nødt til at forlade stedet tomhændet, for der er ikke tid til, at jeg kan nå forbi min lejlighed og sætte mine indkøb i køleskabet. Hvis det havde været vinter i stedet for forår, havde jeg ikke haft problemer med at efterlade beholderne i bagagerummet på min bil, men med det lune vejr, vi har haft på det seneste, tør jeg ikke tage chancen. Og det kan overhovedet ikke komme på tale at anvende køleskabet på politigården som midlertidigt opbevaringssted. Det kan godt være, det er omgivet af ordenshåndhævere, men hvis man én gang i sit liv har tænkt sig at prøve lykken som tyv uden at risikere at blive snuppet, så er det køleskab en garanti for succes.

På det punkt adskiller vi os ikke fra menneskene: Hvis der er noget, som kan ophæve alle moralske grænser, så er det sult og kollektive køleskabsordninger.

Jeg ringer til Meyer for at høre, om han ved, hvad der foregår, men får kun fat på hans svarer. Så jeg er stadig ét stort spørgsmålstejn, da jeg ankommer til politigården og tager elevatoren ned til Natholdets afdeling. De fleste mennesker vil nok betakke sig for at arbejde et sted uden vinduer og adgang til sollys, men de forhold passer os nattere fint. En udsigt over byen med alle dens lys ved nattetid havde selvfølgelig ikke været dårligt, men vi er blevet afskrækket af historier om arbejdspladser, hvor de automatiske mørklægningsgardiner har svigtet med ubehagelige virkninger til følge. Så vi accepterer det dårlige indeklima, de musegrå vægge og neonbelysningen, som får os til at se endnu blegere ud, end vi egentlig er.

Arbejdsmiljøforhold er dog det sidste, som optager mine tanker i dette øjeblik, og de gør det endnu mindre, da jeg indfinder mig på kommissær Ahmeds kontor og ser, han ikke er alene. Overraskelsen består ikke i, at Meyer glimrer med sit fravær, men at de to øvrige tilstedeværende er fra Dagholdet. Den ene genkender jeg med det samme: en slank kvinde sidst i fyrrerne med pagefrisure og et ansigt, der virker til at være skabt til ikke at inkludere smil blandt sine udtryk. I al den tid, jeg har kendt kommissær Monica Højer, har jeg aldrig set bare den mindste antydning af humoristisk sans hos hende, og jeg har hende mistænkt for slet ikke at anerkende begrebet.

Den anden kvinde er der noget bekendt over, men jeg kan ikke umiddelbart placere hende. Hun er omkring de tredive og har svagt euroasiatiske træk, der giver hende et eksotisk look, som masser af mænd sikkert vil finde tiltrækkende af de forkerte årsager. Hendes hår er skulderlangt og mørkebrunt, men er lige nu bundet op i en praktisk hestehale.

"Velkommen, Gabriel," siger Ahmed og indbyder mig til at tage plads. Jeg kan ikke undlade at bemærke, at det er den eneste ledige stol i lokalet. Mens de to kommissærer har placeret deres stole ved siden af hinanden, har den endnu ikke navngivne betjent valgt at stille sig i hjørnet ved døren - nærmest som om hun er parat til at stoppe mig, hvis jeg føler trang til at forlade lokalet, før

jeg har fået lov.

"Hvad foregår her? Hvor er Meyer?" siger jeg.

Højer ser på mig som en skolelærer, der har udvalgt sig en elev, som hun ved ikke har læst på lektien hjemmefra. "Det håbede vi, du kunne fortælle os, Gabriel."

"Hvad mener du?" Jeg kigger på Ahmed. "Chef, hvad er det her?"

Ahmed var 48, da han blev forvandlet, men ligner her til aften en mand på vej mod de 70. Han ligner også en mand, som overhovedet ikke har fået hvile det seneste døgn.

"Meyer er forsvundet," siger han.

"Hvad?"

"Hvornår så du ham sidst?"

"I går morges, da vores vagt var overstået."

"Hvad tid?"

Jeg prøver at tænke tilbage. "Jeg var hjemme ved fem-tiden, så det har været en lille halv time før. Han sagde, han nok skulle gøre rapporten om Stein færdig og sendte mig hjem."

Ahmed og Højer udveksler blikke af den foruroligende art.

Jeg får en dårlig fornemmelse. "Hvad er der sket?"

Ahmed rømmer sig. "Stein er død."

2. nat

Kapitel 2

Bløder: Nedværdigende betegnelse anvendt af nattere, når de taler om mennesker. Se også: take-away, street food, svin.

- Fra *Lær at tale som en natter*

Stein blev fundet i sin celle klokken 7.09. På det tidspunkt havde han været død i næsten en time. Den oplysning er tæt på at få mig op i det røde felt.

"Hvordan kan det ske? Vi havde anmodet om, at han skulle overvåges, fordi der var risiko for, han ville begå selvmord."

"Det var ikke selvmord," siger Ahmed.

"Ikke?" Jeg bladrer rapporten igennem igen. "Men der står, at Stein brugte sine tænder til at åbne pulsårerne i begge håndled."

Ahmed nikker træt. "Det er den officielle forklaring."

"Den officielle? Hvad er den uofficielle?"

"At Stein manglede et par liter blod i forhold til, hvad der lå på gulvet i hans celle."

Med fare for at gentage mig selv, må jeg endnu en gang sige: "Hvad?"

Ahmed ser over på Højer, nærmest som om han bønfalder hende om at tage over, men hun ignorerer ham. Lorten befinder sig tydeligvis ikke på hendes del af fortovet, og hun har ingen intentioner om at samle den op. Til sidst resignerer Ahmed.

"Vi kan ikke udelukke, at Stein forvoldte skade på sig selv, men efterfølgende har én eller flere personer drukket dele af hans blod og efterladt ham til at dø," siger han.

Adskillige spørgsmål presser sig på inde i mit hoved, og jeg ved knapt nok, hvor jeg skal begynde. "Hvornår blev Stein sidst set i live og af hvem?"

Ahmed tøver, inden han svarer. "Det blev han ved halv seks-tiden. Af Meyer."

Det tager et sekund eller to, før det helt går op for mig, hvad der lige er blevet sagt.

"Meyer? Hvorfor besøgte han Stein?"

Højer melder sig ind i kampen igen. "Det er vi også stærkt interesseret i at finde ud af, Gabriel. Har du et begavet bud?"

Hendes nedladende tonefald går mig på nerverne, men jeg har ikke råd til at blive

distraheret. "Hvad med vagterne? Overhørte de samtalen?"

Ahmed ryster på hovedet. "Det eneste, de har kunnet fortælle, er, at Meyer bad om at blive lukket ind til Stein, fordi han havde et par opklarende spørgsmål til sin rapport. Ifølge vagterne var Meyer derinde i højst ti minutter, og Stein var i live, da han gik igen."

Jeg føler mig lettet. "Så det frikender vel Meyer."

"Bortset fra at ingen kan finde ham," siger Højer.

"Hvad med overvågningskameraerne? Viser de ikke noget?"

Højer sender Ahmed et vil-du-eller-skal-jeg?-blik.

Ahmed får fornøjelsen. "Overvågningssystemet var desværre nede mellem klokken 5.14 og 6.22. Årsagen er ved at blive undersøgt, men det kan være på grund af en opdateringsfejl i softwaren. Der var vagtskifte klokken seks, og noget er gået galt i overleveringen, for det nye hold vagter påstår, at de ikke fik at vide, de skulle holde særlig øje med Stein, så de tjekkede først til ham, da han skulle have morgenmad. Og inden du spørger, hvordan det kan lade sig gøre, så ser det ud til, at nogen har rettet i vagternes papirer og har fjernet jeres anmodning om særlig overvågning."

"Det er fandens ubelejligt," siger jeg.

"Eller belejligt," siger Højer.

Hvis hun er ude på at provokere, så gør hun det ganske godt. "Hvis du vil anklage os for noget, så synes jeg, du skal sige det direkte, kommissær."

"Jeg anklager ingen for noget. Jeg konstaterer bare," siger hun.

Inden jeg kan nå at svare, bryder Ahmed ind.

"Som om vi ikke har problemer nok, så er der også det med Iris Frantzen."

"Hvad med hende?"

"Stein havde ret med hensyn til, hvad hun var," siger Højer og ser rent faktisk trist ud.

Hvis dette havde været en tegnefilm, havde min kæbe ramt gulvet med et brag.

"Men ... men rapporten sagde..."

"Det er korrekt, at den *foreløbige* rapport fra retsmedicineren ikke viste noget," siger Højer.

"Men for et par timer siden fik vi resultatet fra blodprøverne, og de tegnede et andet billede. Iris Frantzen var ikke en natter, men hun ville være blevet det, hvis ikke Stein havde myrdet hende. Hun var i færd med at blive forvandlet."

Min mund føles pludselig meget tør.

"Jeg ... jeg ved ikke, hvad jeg skal sige."

Ahmed ser alvorligt på mig. "Gabriel, jeg bliver nødt til at spørge dig en sidste gang: Vidste du noget om dette her?"

"Nej, det ... det kommer fuldstændig bag på mig."

Faktisk er jeg så rundt på gulvet, at det tager mig længere tid end nødvendigt, før jeg har fået samlet alle brikkerne, og hele det forskruede scenarie tager form for mine øjne.

"Fuck," hvisker jeg. "Hvis det her slipper ud ..."

Ingen behøver fortælle os, hvor skidt det her ser ud: Vampyrjæger dræber vampyrkvinde, bliver anholdt af vampyrbetjente og findes død i sin celle næste morgen, tømt for blod. Og betjenten, der stod for anholdelsen? Han er forsvundet og var i øvrigt den sidste, som så offeret i live.

Det lyder som plottet i en af de krimier, hvor skurkene er korrupte og blodtørstige vampyrer, der har sat sig på alle magtpositioner i samfundet. Den type fortællinger, der bliver læst, som var de hellige skrifter af den del af menneskeheden, der helst så alle os nattere naglet fast til jorden med stager gennem brystet og efterladt under en blå, skyfri himmel uden så meget som en faktor 50 sololie til beskyttelse. Normalt kalder jeg den slags historier for ren fiktion, fordi jeg ved, de intet har med virkeligheden at gøre. Nu ser det ud til, at virkeligheden ikke kun har indhentet fantasien, men også har tænkt sig at kappe hovedet af den under overhalingen.

"Hvor mange ved det her?" siger jeg.

Ahmed kigger mig direkte i øjnene. "Der er folk, som kender til de enkelte dele. Steins død. Meyers forsvinden. Iris Frantzens forvandling. Men det samlede billede? Kun os fire herinde, og sådan foretrækker jeg, at det bliver ved med at være."

"Jeg behøver vist ikke fortælle, hvad det kan få af alvorlige konsekvenser, hvis offentligheden får kendskab til dette her," siger Højer.

Hvorfor så overhovedet nævne det? føler jeg mig fristet til at sige, men bider det i mig.

I stedet retter jeg min opmærksomhed mod den fjerde person i lokalet, som indtil videre ikke har foretaget sig andet end at stå tavst i hjørnet med korslagte arme og stirre på mig, som om jeg var Vlad Tepes og Jack the Ripper i én og samme person. Jeg kigger på hende.

"Hvis vi fire udgør den hemmelige klub, er der så nogen, som har lyst til at forklare, hvad bløderen derovre laver her?"

Der er i forvejen køligt herinde, men nu falder temperaturen til frysepunktet. Både Ahmed og Højer åbner munden og skal til at svare, men går i stå, da de ser, at den anden er ved at komme dem i forkøbet. Det er et stilstudie i ukoordineret kommunikation.

"Har du lyst til at gentage dit spørgsmål, *vampyr*?" hvisler frøken Solstråle.

Jeg ser på Ahmed. "Uh, chef, hun sagde v-ordet."

Ahmed sender mig et advarende blik.

Højer rejser sig. "Gabriel, dette er kriminalassistent Helena Ravn."

Ingen af os gør mine til at hilse på den anden, og jeg vælger fortsat kun at henvende mig til Ahmed og Højer. "Det besvarer stadig ikke mit spørgsmål, så jeg gentager: Hvorfor er hun her? Jeg

går ud fra, at hun ikke bare har vundet lodtrækningen om at være Højers maskot for én dag."

"Gabriel ..." Ahmed ligner en mand, hvis indre kogekedel er på vej til at boble over.

"Jeg er her på grund af Iris Frantzen," siger Ravn. "Jeg arbejder på en sag, hvor hun var min meddeler."

Hendes stemme er rolig og nøgtern, men noget i måden, hun siger det på, får mig til at studse. Jeg fornemmer en undertone af noget, jeg ikke helt kan placere. Tristhed? Sorg? Det er i hvert fald nok til at fange min interesse.

"Hvilken sag?"

Ravn kigger over på Højer, som ser over på Ahmed.

"En sag, der involverer Herrens Lys," siger hun.

"På hvilken måde?"

"Jeg ved det ikke. Iris påstod, hun var tæt på at få skaffet beviser, men ville ikke sige, hvad det drejede sig om. Hun var bange for at blive afsløret, hvis noget slap ud for tidligt. Vi havde aftalt at mødes i dag, men så ..."

"Tror du, der er en sammenhæng?"

Ravn trækker på skuldrene. "Ud fra timingen, ja. Men hvorfor så lade en galning som Stein, der har forbindelse til Herrens Lys, dræbe hende? Det giver ingen mening."

"Enig," siger jeg. "Men hvor efterlader det os?"

Jeg retter blikket mod Ahmed og Højer.

"I fortsætter efterforskningen," siger Ahmed.

"Undskyld?"

"Du hørte rigtigt," siger Højer. "Vores bedste mulighed for at få afmonteret situationen, inden den udvikler sig til en katastrofe, er at opklare drabene på Iris Frantzen og Johan Stein. Af åbenlyse årsager er vi nødt til at holde det hemmeligt mellem os fire, og I to er de eneste, som har det fulde billede."

Jeg rækker fingeren i vejret. "Tillad mig at påpege, at det er den dumme plan, jeg nogensinde har hørt. Hvis nogen havde foreslået den i en politiserie, havde jeg slukket for mit tv i protest."

Ravn kommer med en lyd, der antyder, at hun ikke er uenig.

Ahmed læner sig ind over sit skrivebord. "Vi sagde ikke, det var en perfekt plan, men det er den eneste, vi har lige nu. Hvis du har et bedre forslag, der ikke resulterer i gadekampe og hævnaktioner, så er vi lutter øren. Hvis ikke, så foreslår jeg, at du og Ravn på rekordtid bliver nye, bedste venner og får kickstartet jeres efterforskning. Har jeg udtrykt mig klart nok, Gabriel?"

Min chef er normalt en tålmodig mand, som sjældent hæver stemmen, og som er milevidt fra de højtråbende og koleriske politichefer, man ser på film. Af samme grund lytter man ekstra godt

efter, når han bliver vred, og dette er en af de stunder. Meyer har fortalt, han engang har oplevet Ahmed gå amok, og da jeg sagde, jeg var villig til at betale for at opleve det, svarede han, at det i så fald ville være en god idé at befinde sig i et andet lokale. Så lige nu finder jeg det klogest bare at smile og adlyde ordrer som en god, pligtopfyldende betjent.

Ahmed brummer tilfreds. "Fint, så vil jeg foreslå, at du og Ravn sætter jer og sammenligner noter, så vi kan få sagen tilbage på sporet."

"Hvordan forklarer vi Meyers fravær?" siger jeg, fordi sådan nogen som os aldrig er syge.

"Personaleafdelingen har opdaget, at Meyer har en masse ferie til gode og har bedt ham om at få den afviklet inden ferieårets udløb, da han ikke kan få dem udbetalt."

Jeg tvivler, nogen af mine kolleger vil købe den forklaring. Jeg har sandsynligvis selv flere års ferie stående på min egen konto, men dem har personaleafdelingen aldrig bekymret sig om.

"Og hvad med Ravn? De andre vil undre sig over, hvad én fra Dagholdet laver her."

"Det har vi tænkt over," siger Højer. "Når vi er færdige her, samler vi dine kolleger og forklarer dem, at vi indfører et nyt udvekslingsprogram, der skal fremme forståelsen og samarbejdet mellem vores afdelinger. Formålet er at få skabt en synergieffekt, som sikrer en bedre udnyttelse af de kompetencer og ressourcer, der findes i organisationen, så vi på sigt får et mere effektiv politikorps. Ravn vil derfor være tilknyttet Natholdet i en prøveperiode, og du har indvilliget i at fungere som hendes makker og ser frem til samarbejdet."

Det er lige før, det lyder som om, hun selv tror på det.

Jeg finder Ravn foran kaffeautomaten, som hun stirrer på med et bebrejdende blik.

"Glem det," siger jeg. "Der har ikke været kaffe i den i årevis."

Hun bander. "Pis! Jeg har allerede kommet penge i. Hvorfor fanden har I ikke sat et skilt op som advarsel?"

Jeg trækker på skuldrene. "Aner det ikke. Ingen her drikker kaffe, så det er ikke noget, vi har tænkt over."

Hun vender øjnene. "I guder. Hvorfor har I den så overheadet stående her?"

"Gammel vane, går jeg ud fra. Jeg tror, den var her, da vi flyttede ind, og så har ingen gidet fjerne den." Sandheden er nok snarere, at synet af den minder os om tidligere tider og det, vi har tabt, men min erfaring er, at den slags er for kompliceret at forklare et menneske.

Hun giver automaten et så hårdt spark, at det får folk i det åbne kontorlandskab til at kigge op.

"Tak for advarslen," hvæser hun og går væk.

Jeg følger efter hende. "Rolig nu. Ingen er ude på at genere dig. De er bare ikke vant til ..."

"... at se én med puls blandt dem?"

"... én med behov for koffein," siger jeg.

Hun standser så brat, at jeg er ved at gå ind i hende. "Ja, og jeg kunne tydeligt mærke den varme, der skyllede ind over os, da din chef præsenterede mig for dine kolleger."

"Hvis det skulle være undsluppet din opmærksomhed, Ravn, så er vi nogle koldblodige, følelsesløse sataner. Bogstavelig talt. I det mindste var der ingen, der buhede eller snerrede."

Hun mumler et eller andet, jeg ikke kan høre, og går videre med hastige skridt. Frem for at halse efter hende hæver jeg stemmen. "Hey! Hvor er du på vej hen?"

Hun vender sig om. "Hen til et sted hvor de har kaffe. Kommer du?"

Jeg sukker. Nogle mennesker burde ikke have tilladelse til at være så sent oppe.

Efter Natholdet var blevet præsenteret for deres nye midlertidige og varmbloedede kollega, vinkede kommissær Ahmed mig diskret ind på hans kontor. Jeg lukkede døren og tog plads i den samme stol, jeg havde befundet mig tidligere på aftenen. Ifølge uret var der kun gået lidt over en time, siden jeg var mødt ind på stationen, men det føltes som flere døgn.

"Hvad fanden, chef?" sagde jeg.

Ahmed hævede øjenbrynene. "Tro mig, jeg er lige så begejstret, som du er, men jeg er bundet på hænder og fødder. Næppe har jeg fået de fantastiske nyheder om Steins død og Meyers forsvinden, før Højer tropper op på mit kontor, og gæt hvem hun har med?"

"Ravn?"

"Hun kom først senere. Nej, det var selveste politidirektøren, som i klare, utvetydige vendinger informerede mig om, at Dagholdet nu overtog efterforskningen, og at beslutningen ikke var til diskussion."

"Så politidirektøren kender også til sagen? Jeg troede kun, det var os fire."

Ahmed skar en grimasse. "Mit indtryk var faktisk, at Højer kun havde givet ham en overfladisk orientering. For eksempel tror jeg ikke, han ved, Meyer er forsvundet. Men det var åbenbart nok til at gøre ham så nervøs, at han gav Højer beføjelse til at placere en af sine folk hos os. Jeg var nødt til at puste mig vældig meget op, før han gik med til, at du blev vores repræsentant. Deres oprindelige krav var, at det skulle være én, som ikke havde haft berøring med sagen."

"Tak," sagde jeg. "Men jeg forstår stadig ikke, hvorfor du insisterede på, det blev mig. Jeg er Meyers makker, så er jeg ikke kompromitteret? Burde jeg ikke være afhørt i stedet for at blive udnævnt til efterforsker?"

Ahmed gryntede. "Gabriel, hvad tror du, den samtale, vi havde herinde, gik ud på? Højer og Ravn var parat til at anholde dig, hvis de havde fået bare den mindste mistanke om, at du var indblandet. Men du lød åbenbart overrasket nok til, at de troede på din uskyld."

Jeg må have måbet, for mit ansigtsudtryk fik Ahmed til at le.

"Smut med dig, inden din nye makker tror, du også er forsvundet," sagde han.

"Javel, chef."

"Og Gabriel?"

"Ja?" Jeg havde halvvejs rejst mig fra stolen.

"Hold øje med Ravn."

"Jeg skal nok sørge for, der ikke sker hende noget."

Ahmed rystede på hovedet. "Hun er voksen nok til at passe på sig selv. Nej, jeg mener, du skal tage dig i agt for hende. Jeg hører ubehagelige rygter."

"Om hvad?"

"Om at hun enten er eller har været med i Abrahams Børn."

Jeg sank en klump. Ahmeds kontor føltes pludselig meget indelukket. Abrahams Børn var navnet på en dødspatrolje, som i de tidlige dage påtog sig opgaven at forsvare menneskeheden mod den nye trussel. De var ikke de første, men de var de bedst organiserede og mest effektive, og deres fejlprocent var så lav, at historien bedømmer dem mildere end andre lignende grupper, der havde det med at hugge hovedet af alle, som så bare en lille smule blege ud. Abrahams Børn adskilte sig desuden ved ikke at være baseret på en religiøs ideologi. Deres Abraham var ikke opkaldt efter den bibelske person, men efter Abraham Van Helsing - alle vampyrjægeres fiktive fader. Officielt blev Abrahams Børn opløst, da fredsaftalen blev indgået, men rygterne vil vide, at den stadig eksisterer og især hverver sine medlemmer i hæren og politiet. Det er endnu en grund til, at vi på Natholdet begrænser vores kontakt til kollegerne på Dagholdet til et absolut minimum.

Og nu havde jeg muligvis fået én af dem som min nye makker.